

Ordinul „Steaua României conferit în 1912 lui Take Ionescu

Take Ionescu s-a născut la 13 octombrie 1858, în Ploiești. A studiat la liceele „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești și „Sf. Sava” din București, apoi la Paris, unde și-a luat doctoratul în Drept (1881). A fost colaborator la „Românul”, „Timpul” și „La Liberté Roumaine”. A publicat: De la cession des créances (Paris, 1878), De la condition de l'enfant naturel à Rome (Paris, 1881), Divorțurile noastre (1883), Discursuri parlamentare (1887), La Politique étrangère de la Roumanie (1891), Legea Clerului (1893), Proiect de Lege pentru învățământul primar și superior (1895), Chestiunea macedoneană (1897) ș.a. (Dim. R. Rosetti, Dicționarul contimporanilor, București, 1897, p. 102).

Ordinul „Steaua României” în gradul de Mare Cruce

Urmare a raportului lui T. Maiorescu, președintele Consiliului de Miniștri, ministrul Afacerilor Străine, cancelar al Ordinilor, nr. 26.542 din 13 noiembrie 1912, regele Carol I a semnat în București, la 13 noiembrie 1912, decretul nr. 4.738, prin care l-a numit membru al Ordinului „Steaua României” în gradul de Mare Cruce, cu dreptul de a purta însemnele civile, pe Take Ionescu, ministru de Interne, Mare Ofițer al Ordinului de la 1895, Mare Ofițer al Ordinului „Carol I” și Mare Cruce al Ordinului „Coroana României”.

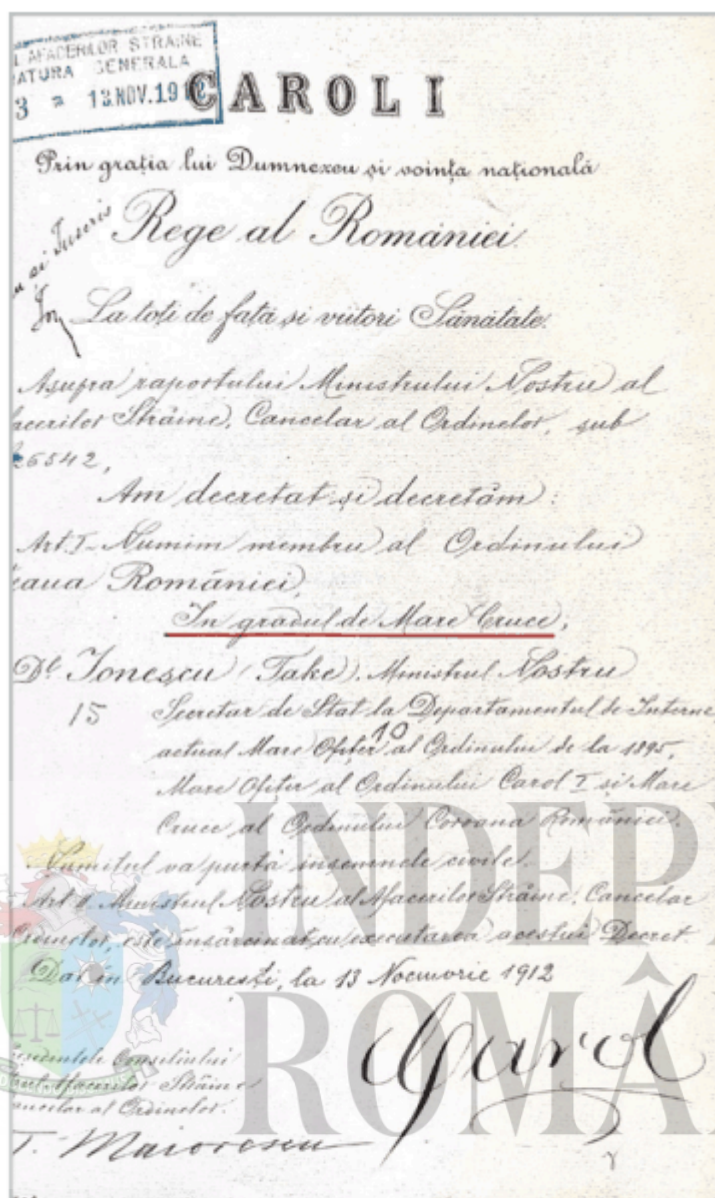

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Ordinul „Steaua României”, placa de Mare Cruce (avers).

Prezentăm descrierea distincției onorifice, precum și reproducerea grafică care provin de la Arhivele Naționale Istorice Centrale, Ministerul Afacerilor Externe. Cancelaria Ordinilor, dosar nr. 196/1912 (documentele) și de la Complexul Muzeal Arad (decorația). Ordinul „Steaua României” a fost instituit la 10 mai 1877, cu scopul de a recompensa serviciile militare și civile aduse statului român.

Decretul regal nr.
4.738 din 13 noiembrie
1912.

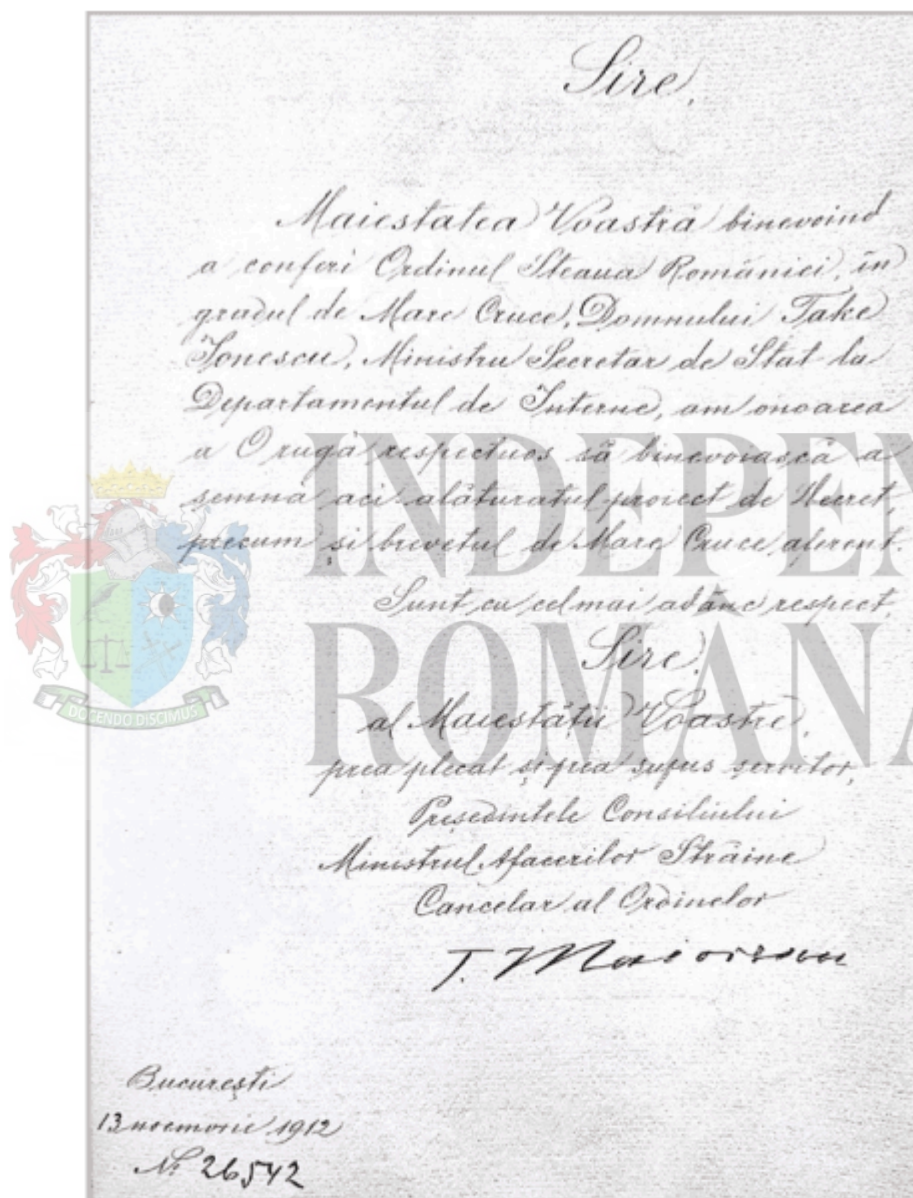
Potrivit Regulamentului pentru punerea în aplicare a legii relativă la instituirea Ordinului „Steaua României”, sancționat prin Decretul regal nr. 3.505 din 11 octombrie 1906 (aflat, sub formă de copie, la Arhivele Naționale Istorice Centrale, Ministerul Afacerilor Externe. Cancelaria Ordinilor, dosar nr. 642), Ordinul „Steaua României”:

«este o Cruce de smalt albastru-închis, înconjurată de raze, purtând deasupra coroana regală. Centrul Crucii, în formă de medalion, este de smalt roșu, având în față vulturul și în dos coroana și cifra regală. Împrejurul medalionului de smalt roșu, în față, este un cerc de smalt albastru-închis, ca mai sus, pe care stă scrisă deviza: „IN FIDE SALUS”.

Cercul de smalt albastru-închis este înconjurat și el de o ghirlandă de ramuri de stejar verde, care de asemenea este și împrejurul medalionului de smalt roșu, în dos. Însemnele Ordinului sunt de argint pentru Cavaleri și de aur pentru celelalte grade. Cavalerii poartă Crucea, cu un diametru de 40 mm,

atârnată de o panglică moarăță roșie cu câte două dungi albastre-închis pe fiecare margine, - dungi interioare late, fiecare de 3 mm și cele exterioare (de pe marginea panglicii) 2 mm...

Comandorii poartă de asemenea Crucea atârnată de aceeași panglică moarăță roșie cu dungi albastre-închis, ca mai sus, Crucea însă de un diametru de 60 mm și panglica lată de 45 mm și de o lungime egală cu periferia gâtului; Marii-Ofițeri poartă, oșebit de Crucea ca cea de Comandor, o placă sau o stea cu opt raze îndoite, diamantate, peste tot de argint, cu un diametru de 90 mm. Pe placă, la mijloc, se află reproducă în relief întocmai Crucea ca cea de Comandor, însă cu un diametru de 50 mm, cu vulturul la centru și cu deviza: „IN FIDE SALUS”.

**Raportul lui T. Maiorescu, președintele
Consiliului de Miniștri, ministrul Afacerilor
Străine, cancelar al Ordinilor, nr. 26.542 din
13 noiembrie 1912.**

Crucea, ca aceea de Comandor, formează, împreună cu placa, gradul de Mare Ofițer; Marii-Cruci, poartă o Cruce ca cea de Comandor, însă cu un diametru de 70 mm și care este atârnată, - sub o

Ordinul „Steaua României conferit în 1912 lui Take Ionescu

---

fundă în formă de cravată, - de vârful unei lente (cordon) moarăță roșie cu dungi albastre-închis pe fiecare margine, lenta lată de 100 mm și de o lungime egală cu periferia bustului corpului, iar dungi albastre-închis late, cele interioare de 8 mm și cele exterioare de 5 mm. Ei mai poartă o placă ca cea de Mare-Ofițer, însă cu un diametru de 95 mm și pe care se află reprodusă în relief, la mijloc, o Cruce întocmai ca cea de Comandor. Crucea de la vârful lentei formează împreună cu placa și cu lenta gradul de Mare-Cruce».

Laurențiu-Ștefan Szemkovics

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*